

страната да изгуби малко повече отъ това, което тя трѣбваше да изгуби, както ще видимъ по-нататъкъ.

Прѣговоритѣ се водѣха по обикновенния редъ, но дългитѣ часове и дни се точеха единъ слѣдъ другъ, безъ да се дойде до никакъвъ резултатъ. За тѣзи протакания обаче съществувахе и една важна причина: желайки да се възползува до колкото е възможно повече отъ съвършенното отсъствие на защита и на защитници, — отъ които, безсмисленното отстъпление на Сюлейманъ-паша отъ Станимака лиши страната отъ Одринъ дори и до Чаталджанската линия,*) — руското началство искаше, щото макаръ и съ часть отъ операционната си армия, даже само съ нейния авангардъ, — да пристигне до тази линия, за да може да създаде по-тежки условия за насъ въ примирието, които трѣбваше да се положатъ въ основитѣ на мирнитѣ прѣговори.

И не съпада ли това намѣрение на руския главенъ щабъ съ онова, което азъ изказахъ въ прѣдидущата глава, и не трѣбваше ли ние да се постараемъ, по всѣкакъвъ начинъ, да направимъ да изпъкне прѣдъ Одринъ единъ пунктъ за съпротивление? И особено, не трѣбваше да си позволяваме да увѣряваме себе си, че у руситѣ имало достатъчно сили не само за да обкрѣжатъ 130 баталиона въ единъ новъ Плевенъ, но още и да продължатъ дѣйствията си къмъ Цариградъ!

Нека не забравяме, че съвсѣмъ мѣнинката армия на Османъ-паша можа съвършенно да спре настѣпленieto на руската армия въ онова врѣме, когато тя бѣше още съвсѣмъ свѣжа, съвсѣмъ цвѣтуща.

Колкото до въпроса за продоволствието, то, безъ съмнѣние, ние щѣхме да можемъ да го подвозваме

*) Отбранителната линия на Цариградъ отъ къмъ Европейска страна.